

— Min Bemærkning om ventendes Arv havde det ærede Medlem ikke ganske forstaaet. Jeg tænkte ikke paa saadanne Bestemmelser, som naar en Hustru forbeholder sig, at den Arv, som eventuelt tilfalder hende, ikke skal gaa over til Manden for nogen Del eller omvendt; nej, jeg tænkte mere paa, det Tilfælde, at Hustruen bestemmer det modsatte, at hun, uagtet Reglen er Særeje, bestemmer, at den Arv, hun har i Vente, f. Eks. efter sine Forældre, for en Del eller i det hele skal gaa over til Manden. Det forekommer mig rigtignok, at dette er en Bortskænkning af ventendes Arv, som strider mod Forordningen af 1845 § 14, og som ikke burde være tilladt.

Naar jeg begærede Ordet, var det navnlig for at gøre nogle Bemærkninger til det Tilfælde, som den ærede første Taler var inde paa, nemlig hvorvidt det virkelige kan accepteres, at en gift Kone, naar hun er bleven myndig, da kan gøre Gæld med den Virkning, at denne Gæld kan eksekveres i hendes Part af Fællesformuen, naar Skifte finder Sted. Jeg indrømmer det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, at det er jo en Konsekvens; men jeg gad vide, om man kan acceptere de Konsekvenser, som jeg synes følge deraf, og om navnlig ogsaa det ærede Medlem vil være med til det. For det første maatte det være en Konsekvens, at enhver Kreditor hos Hustruen maatte kunne gøre Eksekution i Fællesboet efter D. L. 1—4—30, altsaa ikke en Eksekution, hvor man tager de enkelte Effekter og gør Eksekution i, men hvor man ganske i Almindelighed sikrer sig ved at lægge et Baand paa Fællesformuen. Men det har ikke saa megen Betydning. Men der opstaar et meget vigtigt Spørgsmaal, og det er: Hvorledes bliver Forholdet, naar Hustruen kommer til at sidde i uskiftet Bo? Jeg tager det ganske simple Tilfælde, at der maaske slet ikke er Særeje, men Hustruen er myndig; hun kan altsaa paa egen Haand gøre Gæld; saa dør Manden, og hun kommer til at sidde i uskiftet Bo med Børnene, hvorledes ere hendes Kreditorer saa stillede? Nu sidder hun og raader fuldstændig frit over hele Fællesboet, og hun har gjort en Gæld, som er lovlig, og som hun er pligtig at svare til. Hvorledes er i saa Tilfælde Kreditorernes Forhold til den fælles Formue, hvormed hun sidder i uskiftet Bo? Vil man der acceptere den Konsekvens, at saa kunne naturligvis hendes Kreditorer, da hun nu sidder og raader

over Fællesboet, gøre Eksekution i dette? Det forekommer mig, at dette er en meget farlig Ting. — Med Hensyn til § 15 maa jeg maaske gøre den Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, at det, som forekommer mig uklart og vanskeligt, er det, at Hustruen — som det fremhæves i § 15 — skal gøre sig ansvarlig eller medansvarlig for Mandens Gæld. Men der er mange Tilfælde, hvor man vanskeligt kan sige, om en vis Gæld, som paadrages af Ægtefæller i Forening, mere er Mandens Gæld end Konens, saaledes at den kan betegnes som Mandens Gæld. De underskrive, som jeg før sagde, en Lejekontrakt i Forening, de købe et Møbement i Forening til fælles Brug og afslutte paa andre Maader Kontrakter i fælles Interesse. Der ved jeg ikke, om Meningen er den, at Konen ikke bliver personlig ansvarlig, medmindre hun i Forvejen har faaet Overøvrighedens Samtykke, eller om det kun er i de Tilfælde, hvor hun virkelig maa forpligte sig for Mandens Gæld, at hun skal henvende sig til Overøvrigheden og faa dens Samtykke. — Hvad endelig § 26 angaar, maa jeg sige, at det overraskede mig noget, at det ærede Medlem fortolkede det sidste Ord: „medmindre Hustruen har samtykket i Gældsstiftelsen“, saaledes at der derved skulde forstaaes; medmindre hun har samtykket i Gældsstiftelsen paa en saadan Maade, at hun har erklæret, at den Gæld kan gøres gældende mod hendes selverhvervede Gods. Jeg ved ikke, om man i Praksis har forstaaet det saaledes, det er jo muligt, men i alt Fald synes jeg, at man lægger en svær Mængde ind i de Ord, som man efter almindelige Fortolkningsregler ikke er berettiget til. Der staar kun, at hun har samtykket i Gældsstiftelsen, det vil sige, at hun har erklæret sig enig i, at Manden gjorde denne Gæld. Skal i saa Tilfælde blot dette, at hun har sagt til Manden, at det kan han godt gøre — maaske i Kreditors Overværelse — bevirke, at Kreditor kan holde sig til det selverhvervede Gods, eller skal der en yderligere Erklæring til fra hende til Kreditor om, at han i ethvert Tilfælde kan holde sig til det selverhvervede Gods? Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds var jo imidlertid enig i, at der maaske kunde rettes en Del paa § 26, uanset det er den nu bestaaende Lovgivning, og jeg tror rigtignok, at det vil være en Nødvendighed eller i alt Fald meget tilraadeligt, at der kommer et noget bedre Forhold mellem § 15 og § 26, som den nu lyder.